

Ο Λαιοπλάνος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας φτωχός λαοπλάνος που ζούσε με τη γυναίκα του έξω από τα τείχη μιας πλούσιας πολιτείας. Κάθε πρωί μάζευε την πραμάτεια του, ψέματα, πλάνες, απλές κοροϊδίες και σαχλίτσες, και κατέβαινε στην αγορά. Μεροκαματιάρηδες που θα χάναν το μεροκάματό τους, ψωνισμένοι αυτοδημιούργητοι που δεν ανεβαίνουν άλλο, διάφοροι περαστικοί από την πόλη ήταν μερικοί από τους πελάτες του. Τους έλεγε τις ιστορίες του και εκείνοι του έδιναν, άλλοτε από το υστέρημά τους, άλλοτε από το περίσσευμα. Το τσουκάλι μια φορά έμπαινε στο σπιτικό του, αν και συνήθως δεν είχε μέσα παρά ψίχουλα και ρέβες που κάνουνε καούρες.

Καμιά φορά μάλιστα τον καλούσαν και μεγάλοι έμποροι και τον άφηναν να τους διηγείται πλάνες για να διασκεδάζουν. Ήταν όμως μέτριος ψεύτης ο φίλος μας και η φαντασία του περιοριζόταν από τα γουργουρητά του μισοάδειου στομαχιού του. Όλοι όμως τον είχαν συνηθίσει κι αν καμιά φορά δεν κατέβαινε στην αγορά ανησυχούσαν.

Μια χρονιά έπεσε στην πολιτεία μεγάλη συμφορά και πείνα – λιμός τον είπαν κάποιοι, κι άλλοι ψιθύριζαν κάτι για «θεία δίκη» για κάποια εγκλήματα του Βασιλιά, αλλά πιο πολλά δεν ήξερε κανείς. Η πόλη είχε δεθεί με κακιά μάγια με άγνωστη αιτία και μέλλον. Πάντως το κακό έπεσε μονομιάς κι απότομα ένα καλοκαίρι που κράτησε αιώνες. Τα μάγια έπιαναν σιγά-σιγά όλο τον κόσμο, νέους, γέρους και παιδιά, παλικάρια και κοπέλες σαν τα νερά κάθε λογής θερμοκρασίας.

Ο κόσμος εξαγριώθηκε και εξαντλήθηκε ταυτόχρονα, η πείνα τους γύρισε το μυαλό και ήταν ικανοί για οτιδήποτε. Συνήθως πηδούσαν από τα τείχη του κάστρου το ηλιοβασίλεμα γιατί το αντιφέγγισμα του φωτός στον κάμπο έξω από το κάστρο έκανε τους θάμνους να φαντάζουν σαν μπακλαβαδάκια με φιστίκι αιγίνης και τα μικρά αμμολοφάκια σαν πουγγιά χοιρινό στο φούρνο με πιπεριές και πατάτες. Ανοίγανε τα χέρια να τα πιάσουν και πέφταν στο κενό, ο ένας πάνω στον άλλο. Όμως ο χειμώνας πλησίαζε και σ' αυτά τα μέρη ο ήλιος χανότανε νωρίς το χειμώνα, χωρίς φιοριτούρες και ζωγραφιές πάνω σε θάμνους και αμμόλοφους.

Ο Βασιλιάς θορυβήθηκε από την κατάσταση. Τα κελάρια του ήταν γεμάτα και τα χωράφια του συνέχιζαν να καρπίζουν, αλλά ο κόσμος ήταν σε έξαλλη κατάσταση. Έδιωξε τους πιο πολλούς υπηρέτες του και κράτησε τους πιο έμπιστους και αύξησε την φρουρά στα κελάρια. Φήμες κυκλοφορούσαν ότι αργά ή γρήγορα πολλοί θα σκέφτονταν να βάλουν χέρι στο στάρι και το καλαμπόκι του, στα ωραία του ψητά και στα παστά του. Φώναξε τότε τους πιο πονηρούς του μυστικοσύμβουλους και τους είπε με ψευτοκλαψιάρικη φωνή:

«Είμαι απελπισμένος και τα βράδια δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Η συμφορά του λαού μου είναι βότσαλο που έχει το λαρύγγι μου σφραγίσει. Έρχεται χειμώνας κι όλοι θα αλαλιάσουνε, σε μένα θα ριχτούνε» είπε, και κοίταξε ολόγυρα μ' ελπίδα.

«Ν' αυξήσεις τη φρουρά σου αφέντη μου και κύριε των ημερών μου», απάντησε γρήγορα ένας αμούστακος μυστικοσύμβουλος. *«Για κάθε έναν που ζυγώνει στο παλάτι σου, δέκα κεφάλια να κόβεις»*.

«Δέκα κεφάλια αν πέφτουνε, είκοσι θα φυτρώνουν, και μέχρι να 'ρθει η αυγή τα σπαθιά θε να στομώνουν», περιέλασε ο τρελός του βασιλιά και με μια περίτεχνη κολωτούμπα που θα τη ζήλευαν πολλοί απέφυγε τόσο το λυσσασμένο βλέμμα του Βασιλιά, όσο και το ακονισμένο στιλέτο του.

Βαθιά σιωπή έπεσε, κι ο πρωτοσύμβουλος ξερόβηξε. Η σιωπή βάθυνε κι άλλο για ν' ακουστεί:

«Έξω από τα τείχη σου, ζει ένας λαοπλάνος. Εσύ μπορεί να μην τον γνώρισες μα η πόλη τονε ξέρει. Αυτόν να πεις να φέρουνε και πλάνη να υφάνει, στην πλέμπα να τη ρίξουμε και αυτή να ημερέψει. Έτσι τα πλούτη εσύ θα χαίρεσαι, κι αυτοί θα ησυχάσουν: στην πλάτη των ονείρων τους θα φτάνουνε στα τείχη, κι από 'κει στα πέρατα του κόσμου θα πηδάνε», είπε ο γέροντας και σιώπησε, ενώ ο τρελός ανατρίχιασε και χάθηκε απ' το μάτι.

Αμέσως σελώθηκαν τρία άλογα και τρέξαν να φέρουν σηκωτό τον λαοπλάνο μας. Τον βρήκαν καθισμένο στην μισοδιαλυμένη πολυθρόνα του να μαντάρει ένα παλιό ψέμα. Το ψέμα είχε ξεφτίσει τόσο που η γυναίκα του τού φώναζε από την κουζίνα:

«Πέταξέ το άντρα μου. Το έχεις πουλήσει μέχρι και στα περαστικά καραβάνια αυτό το ψέμα. Κι εξάλλου τώρα με το λιμό δεν έχουμε τόση ανάγκη, οι δουλειές σου ανέβηκαν κάπως, λαδώθηκε το αντεράκι μας. Πέτα το, το παλιοψέμα, βαρέθηκα να το βλέπω» ούρλιαξε η γυναίκα τη στιγμή που οι δύο αγγελιοφόροι του Βασιλιά ξεκαβαλίκευαν έξω από την καλύβα.

Ο κακομοίρης ο λαοπλάνος δεν πρόλαβε ν' απαντήσει στη γυναίκα του και αμυδρά κατάλαβε πώς καβάλησε το τρίτο άλογο και την άλλη στιγμή βρέθηκε μέσα στη σάλα ακροάσεων του Βασιλιά. Μόνο την ώρα που έφτασε μπροστά στο Βασιλιά κι έκανε να διπλωθεί στη γη σε βαθύ χαιρετισμό διαπίστωσε ότι κράταγε ακόμα το ξεφτισμένο ψέμα και τις γλίτσες που χρησιμοποιούσε για μπαλώματα. Το 'βαλε γρήγορα στην τσέπη του κι έπειτα, κατά το έθιμο, έβγαλε τη γλώσσα του δυο πήχες να γλείψει τον πολυχρονεμένο:

«Πανμέγιστε αφέντη των ημερών μου, που σαν φρέσκος αέρας κυκλοφορείς στα πνευμόνια μου και παίρνεις τα μυαλά μου, πώς η ταπεινότης μου θα σε υπηρετήσει;»

«Έμαθα πως είσαι λαοπλάνος και ζεις από την τέχνη σου. Θέλω λοιπόν ένα ψέμα να μου βρεις που τάξη να υποβάλει. Ο ήλιος δεν θ' αρκεί πια για πολύ τον κόσμο να πλανεύει, άλλος τρόπος πρέπει να βρεθεί, ο κόσμος να ...ησυχάζει», είπε ο Βασιλιάς μελιστάλαχτα.

«Μα αφέντη μου, αυτό που ζητάς δεν ξέρω να το κάνω» τόλμησε να ψελλίσει ο λαοπλάνος που είχε χλομιάσει μόλις άκουσε το παράγγελμα του Βασιλιά. *«Τα ψέματά μου είναι φτωχικά και οι πλάνες μου αστείες. Πιάνουν σε μεροκαματιάρηδες και σε χαζοκυράτσες, αλλά όταν τα δίνω λιανική, ένα-ένα σε έναν-έναν, άντε σε κανα μικρό μπουλούκι»,* απόσωσε τη φράση του.

«Εδώ που ήρθες αγύρτη, γυρισμό δεν έχει. Πάρε αυτόν τον ασημένιο δίσκο. Έχεις τρεις μέρες να μου φέρεις σ' αυτόν την πλάνη που σου ζήτησα ή το κεφάλι σου», είπε ο Βασιλιάς κι έκανε νόημα στους φρουρούς του. *«Κλειδώστε τον στο γραφείο μου. Εκεί θα βρει υλικά για την πλάνη του. Δώστε του ό,τι σας ζητήσει, αλλά προσέξτε κανείς να μην μπει, μήτε να βγει πριν ξημερώσει η τρίτη μέρα».*

Μόλις βρέθηκε στο γραφείο του Βασιλιά, ο λαοπλάνος επεξεργάστηκε τα ράφια και τα συρτάρια όπου πράγματι υπήρχαν υλικά για πολλά ψέματα, αλλά όχι γι' αυτό που ζητούσε. Βούλιαξε βαθιά σε μια πολυθρόνα και βυθίστηκε σε σκέψεις. Δεν του ερχόταν καμιά ιδέα κι έτσι ένιωσε κρύο ιδρώτα να τον λούζει μέσα στο ζεστό φθινόπωρο. Ασυναίσθητα έβαλε το χέρι του στην τσέπη του για να βγάλει το μαντήλι του, αλλά από εκεί βγήκε μόνο το χιλιοπαλωμένο ψέμα. Ο λαοπλάνος το κοίταξε σαν να το έβλεπε πρώτη φορά, με τις διάφορες παραλλαγές του: *«Ένας άλλος θάνατος είναι εφικτός»* ξεχώριζε από μια μεριά του. Κι ένα μπάλωμα έλεγε: *«κοιμήσου κι η τύχη σου δουλεύει».* Το κοίταζε, το κοίταζε και άρχισαν οι λέξεις να χοροπηδάνε στο μυαλό του, τα μπαλώματα στήσανε χορό στη βασιλική σάλα και τα ψέματα άρχισαν να μιλάνε

μεταξύ τους. Το βουητό έφτανε στ' αυτιά του λαοπλάνου σαν μελίσσι που βγήκε την άνοιξη να βοσκήσει, τα βλέφαρα βάρυναν και ο ύπνος τον τύλιξε γλυκά μέσα στη δερμάτινη πολυθρόνα.

Στον ύπνο του είδε όλα τα ψέματα και τις πλάνες που είχε πει. Είδε χωράφια με όλες τις λιχουδιές του κόσμου που περίμεναν τον ετοιμοθάνατο μόλις άφηνε την ψυχή του να φτερουγίσει, είδε υπηρέτες σε φτωχόσπιτα να κάνουν βαθιές υποκλίσεις και λυχνάρια που πραγματοποιούν ευχές, αλλά που είναι αυστηρά αν δεν τα τρίψεις όπως πρέπει. Κοιμόταν και κοιμόταν και πέρασαν οι ώρες και οι μέρες και τα όνειρα διαδέχονταν το ένα το άλλο. Τέλος είδε τον εαυτό του πάνω στα τείχη να ατενίζει τον ήλιο και ξύπνησε από το εκτυφλωτικό φως. Είχε ξημερώσει η τρίτη μέρα.

Ευθύς φωνάζει το φρουρό και του λέει:

«Πήγαινε στο Βασιλιά και πες του πως είμαι έτοιμος. Μόνος του να είναι κι άλλος κανείς μην είναι».

Στη μεγάλη σάλα είδε τον Βασιλιά να κάθεται στραβά στον θρόνο. Αντίς για καλημέρισμα ή βαθιά υπόκλιση, τέντωσε με μια γρήγορη κίνηση το χέρι και με τον δείκτη παρατεταμένο να δείχνει ευθύς στη μύτη του Βασιλιά είπε με στριγκιά φωνή:

«Πρόσεξε τα λόγια μου και κάνε όπως σου λέω. Μόλις πέσει το πρώτο από τα πρωτοβρόχια, στείλε τη ίδια νύχτα στα κρυφά στο φτωχικό μου τον πιο πλούσιο μπακλαβά σου με φιστίκι αιγίνης. Πρέπει το άλλο πρωί το άρωμα του βούτυρου και του καβουρδισμένου φιστικιού να καλύπτουν τη μυρουδιά του φρέσκου χώματος σε όλη τη συνοικία». Σ' αυτό το σημείο ο Λαοπλάνος έκανε μια υπόκλιση για να σκουπίσει γρήγορα ένα σάλι που γλίστρησε αθέλητά του.

«Στο δεύτερο από τα πρωτοβρόχια στείλε μου νύχτα πάλι, στα κρυφά, ένα ψητό γουρούνι με πολλές πιπεριές, ρίγανη και θυμάρι. Και βάλτε τρεις μαστόρους σου το σπίτι να μου βάψουν. Όλα πρέπει να είναι έτοιμα πριν την αυγή».

Ο Λαοπλάνος έριξε μια κλεφτή ματιά στο Βασιλιά και βεβαιώθηκε πως ο εκνευρισμός του είχε αρχίσει να φουντώνει.

«Στο τρίτο από τα πρωτοβρόχια», συνέχισε, «στείλε τη νύχτα δύο από τα καλύτερα σου άλογα και δέσε τα έξω από το σπίτι μου. Τα πέταλα και τα χαλινάρια τους τα θέλω από χρυσό. Στείλε μαζί και τον χρυσοπλούμιστό σου παπαγάλο, κι ακόμη-ακόμη αυτόν σου τον γελωτοποιό». Ο Βασιλιάς είχε γίνει κόκκινος από το θυμό του. Κοίταξε ολόγυρα σαν να ντρεπόταν που κάποιος του

μιλούσε έτσι ή σαν να έψαχνε το δήμιο να τιμωρήσει τον θρασύ. Ευτυχώς, στη μεγάλη σάλα δεν φαινόταν ψυχή.

«Μόλις ξημερώσει εκείνη η μέρα, έλα ο ίδιος στο φτωχικό μου να με ρωτήσεις πού βρήκα τα πλούτη μου και πώς βρέθηκαν στην κατοχή μου τα άλογα, ο παπαγάλος κι ακόμα κι αυτός σου ο τρελός», απόσωσε ο Λαοπλάνος, καταλαβαίνοντας πως έχει ξεπεράσει και το τελευταίο επιτρεπτό όριο.

«Κι έτσι τα πλούτη μου θα σώσω, δίνοντάς τα σε σένα;», βόγγηξε ο Βασιλιάς.

Ο Λαοπλάνος την περίμενε τούτη του την αντίδραση. Πήρε ένα ναζιάρικο ύφος νέας χανούμισσας και του είπε:

«Τα πλούτη σου Πολυχρονεμένε μου δεν θα λείψουν με λίγο βούτυρο, φιστίκι, και χοιρινό που θα μου δώσεις. Κι όσο για τα άλογα, τον παπαγάλο και τον τρελό, πάντα δικά σου θα' ναι». Σ' αυτήν την διαβεβαίωση μαλάκωσε ο Βασιλιάς.

«Για λέγε μου λοιπόν: πού βρήκες τα πλούτη σου και πώς βρέθηκαν στην κατοχή σου τα άλογα, ο παπαγάλος κι ακόμα κι αυτός μου ο τρελός; Άκουσα πως σε κάθε ένα από τα πρωτοβρόχια, η τύχη σου έκλινε το μάτι», μπήκε στο ρόλο ο Βασιλιάς.

««Πέρνα μέσα Αφέντη μου, να στα εξηγήσω όλα», θα σου αποκριθώ εγώ, και την πόρτα πίσω μου θα κλείσω. Όλο όμως και κάποιος θα μας κρυφακούσει. Κι αν ακόμη, τα λόγια μου δεν βγουν από το σπίτι μου, η γυναίκα μου, ο παπαγάλος κι ο τρελός θα διαδώσουν σ' όλη την πολιτεία το μυστικό μου».

«Μα ποιο είναι αυτό το μυστικό, επιτέλους; Η αγωνία μ' έχει φάει και θέλω να μάθω κι εγώ πώς τα κατάφερες!», τον διέκοψε ο Βασιλιάς.

«Μια μέρα βροχερή, αποφάσισα ν' ανέβω στο τείχος κι εγώ που ποτέ πιο πριν δεν είχα ανέβει. Πήγα με την βροχή γιατί φοβόμουν να πέσω και ήλπιζα ότι δεν θα έβλεπα τα καλούδια απέναντι στον κάμπο. Έλα όμως που αυτήν την μέρα ο κάμπος είχε στρωθεί το πιο γιορτινό του τραπέζι. Βουνά τα τροπικά φρούτα, χωραφιές τα ψημένα αρνιά και λάκκοι γεμάτοι σαλάτες, και από τα δέντρα κρεμόντουσαν πάστες και ταρτάκια, ενώ στις κοίτες των ρυακιών έτρεχε φρεσκοχτυπημένη κρέμα γάλακτος και καθαρή σοκολάτα. Το στομάχι μου γουργούρισε μια φορά, η κόρη του ματιού μου διεστάλη, αλλά δεν μπόρεσε να χωρέσει όλη την εικόνα – ήμουν δυο δάχτυλα μακριά. Άνοιξα τα χέρια και πλησίασα αυτά τα δύο δάχτυλα...»

Πήρε μια ανάσα και συνέχισε.

«Την άλλη στιγμή ήμουν εκεί! Η βροχή με κατέβασε απαλά και με προσγείωσε στα εύφορα λιβάδια. Ένας υπηρέτης ντυμένος στα μαύρα περίμενε στις διαταγές μου. Έφαγα και ήπια, αλμυρά γλυκά και γλυκόξινα και πάλι αλμυρά. Λίγο πριν την αυγή με ρώτησε ο υπηρέτης: «τι άλλο επιθυμεί ο κύριος; Κλείνουμε κι εσείς έχετε μια ανάσα.» Σκέφτηκα λίγο και ζήτησα μπακλαβά με φιστίκι αιγίνης. Ο μαυροντυμένος υπηρέτης με χαιρέτισε κι εξαφανίστηκε. Μόλις γύρισα στο σπίτι, βρήκα μοσχομουριστό μπακλαβά να με περιμένει αχνιστός σε ταψιές πάνω στο τραπέζι.

Την άλλη φορά που το πήγαινε για βροχή, πήγα πάλι στα τείχη. Μόλις έπεσε η πρώτη ψιχάλα, βούτηξα χωρίς άλλη σκέψη. Αφού έφαγα και πάλι τον αγγέορα, με ρώτησε ο υπηρέτης: «τι άλλο επιθυμεί ο κύριος; Κλείνουμε κι εσείς έχετε μια ανάσα.» Την περίμενα την ερώτηση κι είπα με μια ανάσα, χωρίς δεύτερη σκέψη: «θέλω ένα βάψιμο στο σπίτι κι ένα γουρουνόπουλο με πιπεριές, ρίγανη και θυμάρι». Μόλις γύρισα στο σπίτι μου, το βρήκα βαμμένο και από έξω ακόμα ερχόταν η μυρουδιά του ψητού.

Την τρίτη φορά που η βροχή με άφησε απαλά μπροστά στον μαυροφορεμένο υπηρέτη, αφού έφαγα και ήπια, ζήτησα με μια ανάσα τα δύο καλύτερά σου άλογα, τον παπαγάλο σου και τον τρελό σου. Και να τα, Πολυχρονεμένη μου...»

Ο Βασιλιάς έκανε να ξεθηκαρώσει το σιλέτο του και να τον καθαρίσει, αλλά εκείνος που τον είδε του είπε: «ζήτησα ακόμα, αν πεθάνω από το χέρι του Βασιλιά να γίνω εγώ κύρης αυτού του τόπου».

Με τα τελευταία αυτά λόγια, οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν για λίγο στα μάτια κι έπειτα σκάσανε στα γέλια.

«Μπράβο, Λαοπλάνε! Η ιστορία που μου ξεφούρνισες θα έπειθε κι εμένα κι ακόμα δυσκολεύομαι να ξεχωρίσω την αλήθεια από το ψέμα. Χίλια φλουριά για τον κόπο σου κι αμέτρητη η δόξα που σε προσμένει.»

«Μια στιγμή, δεν σου είπα το καλύτερο. Ευθύς μόλις από το σπίτι μου φύγεις θα διατάξεις τη φρουρά σου να απαγορεύσει σ' οποιονδήποτε ν' ανέβει στο τείχος. Φήμες θα λένε πως τριγυρνάς εσύ στα τείχη όταν βρέχει και πού και πού καλό είναι να το κάνεις για να τις συντηρείς. Τα άλλα θα έρθουν μόνα τους», είπε ο Λαοπλάνος, υποκλίθηκε βαθιά αλλά με αναίδεια και έφυγε από το παλάτι διακριτικά, όπως είχε έρθει.

Πράγματι, σε κάθε ένα από τα πρωτοβρόχια, ο Λαοπλάνος εμφανιζόταν όλο και πιο ευνοημένος από την τύχη. Στο πρώτο, το σπίτι του μοσχομύριζε φρέσκο βούτυρο και καβουρδισμένο φυστίκι και η γειτονιά που είχε μαζευτεί γύρω από το σπίτι έλεγε ότι τέτοιος μπακλαβάς δεν είχε ματαφτιαχτεί. Στο δεύτερο, όλη η συνοικία μαζεύτηκε έξω από το φρεσκοβαμμένο σπίτι του Λαοπλάνου να πάρει μυρουδιά από ψητό γουρούνι, πιπεριές, ρίγανη και θυμάρι. Στο τρίτο, είδαν τα άλογα του Βασιλιά δεμένα έξω από το σπίτι του Λαοπλάνου, στο δέντρο της αυλής καθόταν ο περίφημος βασιλικός παπαγάλος, ενώ βόλτες έκοβε στην αυλή ο γελωτοποιός. Πριν ο κόσμος προλάβει να ορμήσει, κλαγγές όπλων ακούστηκαν και έφτασε ο ίδιος ο Βασιλιάς με όλη του τη συνοδεία. Ξεπέζεψε και χτύπησε την πόρτα που άνοιξε ο ίδιος ο Λαοπλάνος. Με βαθιά, δυνατή φωνή ρώτησε ο Βασιλιάς:

«Για λέγε μου λοιπόν: πού βρήκες τα πλούτη σου και πώς βρέθηκαν στην κατοχή σου τα άλογα, ο παπαγάλος κι ακόμα κι αυτός μου ο τρελός; Άκουσα πως σε κάθε ένα από τα πρωτοβρόχια, η τύχη σου έκλεινε το μάτι».

«Πέρνα μέσα Αφέντη μου, να στα εξηγήσω όλα», αποκρίθηκε ο Λαοπλάνος και την πόρτα πίσω του έκλεισε.

Τι είπαν και τι δεν είπαν κανείς δεν άκουσε, αλλά μετά από λίγο ο Βασιλιάς έφυγε φουριόζος και η φρουρά στήθηκε στο τείχος. Φιρμάνι βγήκε σε όλη την πολιτεία: απαγορευόταν η επίσκεψη στο τείχος επί ποινή θανάτου!

Τα νέα διαδόθηκαν σαν αστραπή, οι φήμες θέριεψαν και πλέον όλοι σιγομουρμούριζαν βέβαιοι: «ένας άλλος θάνατος είναι εφικτός» και απαιτούσαν να τους αφήσουν να ανέβουν στα τείχη στην επόμενη βροχή. Ο Βασιλιάς αύξησε την φρουρά και δεν δεχόταν λέξη. Ο Λαοπλάνος έγινε διάσημος κι έβγαζε πύρινους λόγους για το δικαίωμα σ' έναν άλλο θάνατο που μπορεί να είναι τόσο γλυκός όσο κι ο μπακλαβάς. Ο χειμώνας προχώραγε βαρύς και τα πράγματα άλλαξαν δραματικά από το καλοκαίρι: πλέον οι άνθρωποι πέθαιναν στη μέσα μεριά των τειχών από την πείνα, το κρύο και το ψέμα.

Κατά τα άλλα, είχαν φτιαχτεί δύο στρατόπεδα: οι μισοί λέγαν πως ο Βασιλιάς θέλει το καλό τους και τους προστατεύει από το σίγουρο θάνατο, κι οι άλλοι μισοί πως χαίρεται αυτός τα καλούδια του επίγειου παραδείσου που βρίσκεται πέρα από τα τείχη.

Μια μέρα

λοιπόν που 'βρεχε, που 'βρεχε μονότονα, ο Βασιλιάς ανέβηκε διακριτικά στο τείχος για να συντηρήσει τις φήμες. Κάποιο μάτι τον πήρε και σαν αστραπή διαδόθηκε η εικόνα του στην πόλη. Σαν έτοιμοι από καιρό, όλοι οι μεροκαματιάρηδες μαζεύτηκαν στα τείχη – οι μισοί για να ζητήσουν να πηδήξουν, κι οι άλλοι μισοί για να τους εμποδίσουν. Όλοι μαζί ζήτησαν από το Βασιλιά να βγάλει λόγο και να τους εξηγήσει τι στο καλό έκανε πάνω στα τείχη με τέτοιο παλιόκαιρο.

Ο Βασιλιάς δεν ήταν πολύ καλός στον αυτοσχεδιασμό, ήταν πονηρός πολύ αλλά έξυπνος καθόλου και αφού κοίταξε δεξιά κι αριστερά να βρει στήριγμα σε κάποιον μυστικοσύμβουλό του, αποφάσισε να βγάλει το γνωστό λόγο που είναι σκόρπιες λέξεις στη σειρά, χωρίς ειρμό και τέλος. Αφού μίλησε καμπόσο χωρίς αποτέλεσμα, είδε ανάμεσα στον κόσμο τον Λαοπλάνο και δείχνοντάς τον είπε:

«Αφού λοιπόν το θέλετε, το κρίμα στο λαιμό σας. Εγώ προσπάθησα, εδώ και ώρα πόση. Τα λόγια και τους λόγους αυτός θα σας τα δώσει – κι αν την αλήθεια ως τώρα δεν αντέξατε, τώρα θα σας κατατροπώσει». Με μια κίνηση, πέταξε στους ώμους του Λαοπλάνου τη βασιλική του κάπα και στάθηκε στην άκρη.

Ο Λαοπλάνος δεν το περίμενε αυτό. Έτσι όμως που ήρθαν τα πράγματα ήταν μπρος γκρεμός και πίσω λαός, οπότε τα περιθώρια στενά κι οι ελπίδες λιγοστές. Μάζεψε τα κουράγια του, κρυφοκαμάρωσε με την βασιλική κάπα στους ώμους, έκανε νόημα στον κόσμο να σωπάσει και με φωνή αταίριαστη είπε:

«Ο Βασιλιάς σας γέλασε και σας περιορίζει. Ο θάνατος είναι πια γλυκός, κανέναν δεν φοβίζει. Κι ετούτος εδώ ο γκρεμός, δεν είναι θάνατος γλυκός, είναι μια άλλη ζήση. Αυτά σκεφτείτε καλά κι αύριο ν' αποκριθείτε, αν θέτε τούτον ή εμένα Βασιλιά με σιγουριά να πείτε».

Βαθιά σιωπή έπεσε και κάθε σταγόνα έκανε θόρυβο εκκωφαντικό. Οι ματιές είχαν στη γη καρφωθεί. Οι μισοί αναρωτιόντουσαν γιατί ήταν τόσο περίπλοκο το θέμα και δεν μπορούσαν απλά να πηδήξουν στο μαύρο βροχερό σκοτάδι, κι οι άλλοι μισοί αναρωτιόντουσαν πώς είναι δυνατόν να προτιμούν οι πρώτοι μισοί έναν άγνωστα βασανιστικό θάνατο από έναν γνωστό και συνηθισμένο. Ξάφνου, δυο κουδουνάκια αντήχησαν και η περιπαιχτική φωνή του τρελού ακούστηκε να λέει:

«Το αύριο είναι μακριά, και η βροχή τελειώνει. Ο Βασιλιάς τον Λαοπλάνο επικαλείται, κι αυτός στο Βασιλιά τα ρίχνει. Ο κόσμος εδιχάστηκε, δεν ξέρει τι να κάνει, γιατί είναι τόσο απλό που το μυαλό δεν το βάνει. Μια λύση μόνο υπάρχει, μια λύση μόνο υπάρχει... Ιδού λοιπόν το αίνιγμα:

Τι είναι αυτό το ένα που πρέπει να κάνεις αν το Βασιλιά αγαπάς αλλά και με το Λαοπλάνο συμφωνείς; Τι είναι αυτό το ίδιο που πρέπει να κάνεις αν μισείς το Βασιλιά και το Λαοπλάνο βρίσκεις ψεύτη;»

Οι άνθρωποι κοιτάχτηκαν στα μάτια, σκέφτηκαν για μια μόνο στιγμή και κατάλαβαν αυτή τη μία λύση. Πριν προλάβει ο Βασιλιάς κι ο Λαοπλάνος να χαιρετηθούν, ο λαός τους σήκωσε στα χέρια και με ιαχές αγάπης και μίσους, με ευχές και με κατάρες, τους έστειλαν άλλοι στο καλό, κι άλλοι στο θάνατο – σε κάθε περίπτωση τους πέταξαν από τα τείχη.

Και τότε, ξαφνικά, έγινε το θαύμα: η βροχή σταμάτησε κι ο ήλιος βγήκε κατακόκκινος μες στη νύχτα. Τα μάγια λύθηκαν μεμιάς και ο νοών νοήτο. Και έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Υ

Οκτώβρης 2013